

Bestemmelse har sin overordentlig store Betydning. Det vilde vise sig overordentlig misligt — ikke blot for den Myndighed, der skulde have med Indstillingerne at gjøre, men ogsaa for selve Menighederne — dersom der ikke var nogen Veilighed til saaledes først at kunne udflyde af Ansøgnernes Tal en vis Portion. Det er jo iøvrigt ikke Meningen, at der af Ansøgnernes Tal skal udelades Halvdelen eller Trediedelen eller nogenjohmhelst anden Del. Det er kun sagt, at Ministeriet skal kunne udelade en vis Del, og det vil altsaa — om der staar 3 eller 9, er jo forsaavidt ligegyldigt — være overladt til Ministeriet, om det virkelig finder, at der er Anledning til at udflyde Nogen. Saaledes som Forslaget var forelagt fra Ministeriets Side, var det altsaa ganske vist, at der ikke blot vilde blive stillet til Valg for den vedkommende Menighed netop et saadant Antal, som er det største, man nogenstunde har ment, at der vilde kunne være Spørgsmaal om at fremskille til Valg, hvis man vilde bruge den flestviggste Valgmaade. Der er den allerstørste Sandsynlighed for, at der i de allerfleste Tilfælde vilde komme et ganske anderledes rigt Udvalg af Ansøgere tilfede, og netop dette er aabenbart en væsentlig Fordel for Menighederne ved den af Regjeringen foreslaaede Valgmaade fremfor ved den flestviggste. Men jeg tror paa den anden Side, at, om man end maa indrømme, at der ikke er nogen absolut Grund til at fastholde netop et vist bestemt Tal, saa maa man dog ogsaa være en Del varsom med at gjøre Forandringer i Tallet, og jeg vil navnlig heller ikke for mit Vedkommende kunne gaa ind paa en saadan Forandring i Bestemmelsen herom, hvorved denne i det Væsentlige vilde blive aldeles betydningsløs.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen. Sagens Overgang til 2den Behandling sattes derpaa under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 50 St.

Madvig: Jeg skulde tillade mig at foreslaa, at ogsaa dette Lovforslag overgives til Behandling af et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Fischer: Jeg vil tillade mig at stille det Forslag, at denne Sag henvises til det samme Udvalg, hvis Nedsættelse nylig blev besluttet. Det forekommer mig, at, da det er Sager, der begge vedrøre kirkelige Forhold, vilde det være rettest at overgive dem begge til samme Udvalg, saa meget mere som den Stilling, hvori disse to Sager nu foreligger, dog i væsentlige Henseender er den samme.

Schøler: Jeg kan være ganske enig med det ærede Medlem i, at dette i Almindelighed vilde være det Hensigtsmæssigste, men jeg frygter for, at det ved denne Veilighed kunde forsinke Sagens Fremme, naar eet Udvalg skulde have begge Sager, og for mig er det af Bigtighed — og det er det vistnok for os Alle —, at Sagerne fremmes saa hurtigt, som det vel kan lade sig gjøre. Ved at der nedsættes et særligt Udvalg for hver Sag haaber jeg, at vi kunne faae Sagerne tilendbragte i denne Samling. Derfor tror jeg, at det vilde være rigtigere overensstemmende mod det første Forslag at nedsætte et andet Udvalg til at behandle denne Sag.

Bjerring: Det forekommer ogsaa mig, at det vil være hensigtsmæssigere, at disse to Sager, der dog i mange Punkter ere temmelig forffjellige, blive henvisne til særskilte Udvalg. Det Samme var Tilfældet ifjor, da hver af disse Sager var henvist til sit Udvalg, der da ogsaa bestod af 9 Medlemmer. Jeg tror ikke alene, at det vilde forsinke Sagerne, hvis de henvisnes til samme Udvalg, men jeg tror ogsaa, at mange andre Grunde kunne tale for, at de blive særskilt behandlede.

Da ikke flere ønskede at udtale sig om de stillede Forslag, sluttedes Forhandlingen om disse, og man gik til Afstemning, hvorved Forslag af Madvig om Sagens Henvisning til et Udvalg paa 9 Medlemmer

vedtoges med 31 Stemmer imod 13.

Formanden: Der er ikke Mere paa Dagsordenen. Næsten Møde vil blive afholdt